

Hồi thứ mười

Những điều bí ẩn trong tiệm thuốc

Phùng Thúy Lam nét mặt xinh đẹp lộ vẻ hoài nghi hỏi :

- Sao lại kỳ vậy? Các hạ đã có lòng bảo vệ cho gã mà bây giờ lại biến đổi ý kiến ghê gớm, muốn chọc giận gia phụ để người sát hại y là nghĩa làm sao?

Kỳ Kinh tiến gần lại hai bước, ngấm ngấm đề tụ công lực chuẩn bị động thủ, miệng hần đáp :

- Ta nói rõ cho cô hay cũng chẳng hề gì. Nguyên trước ta muốn giết gã, nhưng sau vì nhiều nguyên nhân bất ngờ khiến ta phải bảo vệ gã.

Phùng Thúy Lam hỏi :

- Các hạ đã có lòng muốn giết gã rồi phải thay đổi lập trường, nhưng sao các hạ đột nhiên lại muốn phớt bỏ trách nhiệm?

Kỳ Kinh đáp :

- Đột nhiên ta nghĩ đến nếu mượn tay người khác giết gã đi thì ta cũng chẳng mất mát gì. Trái lại ta còn khôi phục được tự do, không bị thằng lỏi làm cho vương chân bận tay nữa. Ta nói vậy cô tin hay không cũng chẳng quan hệ gì.

Hần đề tụ chân lực sẵn sàng để lúc nào muốn động thủ đánh chết thiếu nữ đẹp như hoa tựa ngọc kia chỉ cất tay một cái là xong.

Phùng Thúy Lam vội xoay Kim Cung Tam Lang Từ Mẫn về phía trước đề phòng đối phương có ra tay cũng không thể giết nàng được ngay.

Nàng cảm thấy A Liệt cảnh cáo mình bằng một tấm lòng tha thiết liền kêu gọi phụ thân:

- Gia gia ơi! Nếu gia gia không buông tha chú em đó thì hài nhi bỏ đi đây, không can thiệp đến việc của gia gia nữa.

Nhiếp Hồn Đa Phùng Thông háng dặng một tiếng rồi thóa mạ :

- Con nha đầu chết đâm kia!

Nhưng lão cũng buông tay ra.

A Liệt vội chạy mau trở ra.

Kỳ Kinh cũng lui về ghế ngồi. Hần tức giận lớn tiếng mắng :

- Quân tiểu súc sinh kia! Sao không ngồi xuống đây?

Phùng Thúy Lam nhìn A Liệt gật đầu như muốn gọi chàng lại, mà cũng tựa hồ tỏ vẻ cảm ơn. Đoạn nàng nhìn bọn Hồng Vân hỏi :

- Các vị muốn đòi vật kia lại hay là muốn tại hạ tha y?

Hồng Vân trầm ngâm một chút, hỏi lại :

- Muốn đòi vật lại thì sao? Muốn tha người thì thế nào?

Phùng Thúy Lam đáp :

- Nếu đòi vật lại thì từ Tam gia bên quý bang ắt là phải chết rồi bọn tại hạ phóng tay chiến đấu. Bằng muốn tha người thì các hạ chỉ nói rõ là bỏ vật đó không đòi nữa, cũng không bao giờ trở lại tệ xá tâm cừu hay sinh sự, đồng thời không được đề cập đến cái rương sắt với người võ lâm. Nếu các hạ chịu những điều kiện này thì tại hạ tha người tức khắc.

Hồng Vân không nghĩ ngợi gì đáp ngay :

- Được rồi! Chắc các vị đều nghe rõ Phùng cô nương nói đây. Tại hạ tuân giữ điều kiện đó. Phùng cô nương! Cô nương hãy buông ta người anh của tại hạ ra!

Phùng Thúy Lam vừa ý gật đầu, cúi xuống nói nhỏ vào tai Kim Cung Tam Lang Từ Mẫn :

- Nô gia có điều đặc tội với Tam gia. Mong rằng Tam gia đừng để lòng phần hận.

Đoạn nàng buông tay lùi lại mấy bước.

Kỳ Kinh cười lạt nghĩ thầm :

- Hồng Vân ứng chịu một cách nhanh chóng như vậy, dĩ nhiên vì đối phương đưa ra điều kiện có chỗ sơ hở. Biết đâu hẳn chẳng giảo hoạt lỗ miệng rồi vẫn tiếp tục tiến hành việc đoạt lại đồ vật bị mất. Nhưng lão Nhiếp Hồn Đa Phùng Thông cũng là hạng thâm mưu ghê gớm, biết đâu lão chẳng còn nhiều cạm bẫy.

Kim Cung Tam Lang Từ Mẫn co duỗi gân cốt mấy cái rồi đột nhiên dương dây cung vàng lên, tức giận nói :

- Trong thiên hạ sao lại có chuyện dễ dàng đến thế? Mau mau đưa trả cái rương gỗ lớn cho bọn ta, nếu để khiếm khuyết mảy may thì sau có hối cũng không kịp nữa.

Phùng Thúy Lam hỏi :

- Ô hay! Tam gia không nghe thấy lời hứa của lão Đại ư?

Từ Mẫn lớn tiếng đáp :

- Công việc của tệ bang trước nay đều do cả ba anh em ta cộng đồng quyết định. Đại ca ta tuy đã hứa lời, nhưng ta cùng nhị ca phản đối thì sao? Nhị ca có đồng ý thế không?

Tang Môn Thần Trần Quý đáp :

- Đúng thế! Chúng ta nhiều lời làm chi, cứ giết mẹ chúng nó đi! Cả một con gà con chó cũng đừng bỏ sót.

Hắn nói rồi sùng sục cất bước tiến vào bên bình phong.

Từ Mẫn lớn tiếng gọi :

- Nhị ca hãy khoan!

Trần Quỳ dừng bước.

Từ Mẫn lại nói :

- Ban đầu anh em chúng ta kết nghĩa, khi uống máu ăn thề đã nói rõ cùng hưởng hạnh phúc, chia sẻ hoạn nạn. Bữa nay chúng ta ra tay quyết đấu, dĩ nhiên đại ca chẳng thể tọa thị điềm nhiên. Dù đại ca có phải phản bội lời ước cũng là trường hợp bất đắc dĩ. Nhị ca nghĩ xem có đúng thế không?

Trần Quỳ đáp :

- Đúng lắm! Đúng lắm! Kể nào bảo không đúng thì lão gia chặt đầu nó.

Phùng Thúy Lam thóa mạ :

- Quân mặt dày kia!

ánh hàn quang lấp loáng nàng đã rút trường kiếm ra.

Trần Quỳ tức giận hỏi :

- Người mắng ai đó?

Phùng Thúy Lam đáp :

- Dĩ nhiên là ta thóa mạ cả lũ người.

Trần Quỳ vung đao lên chém.

Phùng Thúy Lan né mình tránh khỏi đồng thời vung kiếm phản kích.

Đoạn cả hai bên đột nhiên lùi ra không tiếp tục động thủ nữa.

Nguyên bọn họ vừa phát huy một chiêu để thử xem thực lực của đối phương, đều biết rằng đối thủ là hạng ghê gớm, nên sinh lòng úy kỵ không dám hành động lỗ mãng.

Kim Cung Tam Cang Từ Mẫn bỗng quát lên :

- Phùng cô nương! Chuyến này thử xem cô phá giải liên châu đạn của ta bằng cách nào?

Gã vừa dứt lời đã bật dây cung. Ba tiếng “veo véo” rít lên! ánh ngân quang lấp loáng! Ba viên đạn bạc nhắm ra nhằm tập kích những đại huyết ở trước ngực Phùng Thúy Lam.

Phùng Thúy Lam liền ra chiêu “Phi Độc Thùy Giản”. Thế kiếm từ trên quét xuống vạch thành một bức màn kiếm quang. Mấy tiếng leng keng vang lên.

Ba viên đạn đã bắn đi đàng nào mất rồi.

Thủ pháp của nàng coi rất ung dung, nhưng nó cũng chứng minh tuyệt nghệ của nàng gạt đạn không phải tầm thường.

Theo lẽ thông thường mà nói thì người ta lúc ban đầu chỉ đưa ra những chiêu thức đơn giản, còn những môn tuyệt nghệ thường để về sau. Vì thế mà Phùng Thúy Lam lộ vẻ ngưng trọng khiến người ta khởi lo thay cho nàng.

Từ Mẫn cười ha hả nói :

- Kiếm pháp tuyệt diệu! Nhưng ta khuyên cô đem trả cái rương gỗ đi là hơn.

Phùng Thúy Lam lớn tiếng :

- Đừng rườm lời! Các người đã không thủ tín, sao còn dám nhiều lời?

Từ Mẫn cười lạt đáp :

- Thật ra ta chẳng muốn đả thương cô, nếu không thì ta đã đem toàn lực ra mà hạ thủ rồi.

Λ Liệt thấy Phùng Thúy Lam lộ vẻ khẩn trương, không khởi sinh lòng lân mẫn.

Chàng lại thấy cặp lông mày của Từ Mẫn dương lên mặt lộ sát khí thì càng kinh hãi, buộc miệng quát lên :

- Quân mặt đây! Quân mặt đây!

Từ Mẫn liếc ngó vào Λ Liệt chăm chặp xẵng giọng hỏi :

- Người thóa mạ ai?

Chàng đã nhỏ tuổi lại mặt mũi sáng sủa thành ra càng lên vẻ cao ngạo.

Kỳ Kinh cảm thấy Từ Mẫn không coi mình vào đâu cũng nổi giận nói :

- Thằng nhỏ này thấy các hạ khinh khi cô nương đây nên rất đỗi bất bình. Nếu các hạ quả là người hào kiệt không thềm bắt nạt hàng hậu bối nhỏ tuổi thì sao không ra tay đối phó với Phùng huynh kia?

Từ Mẫn đưa mắt nhìn Kỳ Kinh, trong lòng vừa nghi hoặc vừa tức giận, gã tự hỏi :

- Thằng cha này không hiểu lai lịch thế nào? Chẳng những hấn bướng bình ngồi lại bàng quan mà còn đắc tội với cả hai bên nữa.

Gã không quyết định được là có nên động thủ với Kỳ Kinh chăng.

Trần Quy lại cho là Kỳ Kinh nói có lý. Hấn lớn tiếng đáp :

- Phải rồi! Ta phải kiếm lão gia nhà thị.

Hắn vừa nói vừa rảo bước tiến vào phía sau bình phong.

Hồng Vân trong lòng kinh hãi, vội ra ám hiệu cho Từ Mẫn yểm hộ Trần Quy.

Trần Quy nhảy lẹ tới bên bình phong thò đầu ngó vào.

Phòng trong căn nhà rất rộng rãi. Chính giữa nhà đặt một cái rương gỗ lớn. Ngoài ra một lão già áo đen tóc bạc đứng trong góc về phía đối diện.

Trần Quy lại rảo bước tiến về phía lão già áo đen. Nhưng hắn vừa đi tới gần cái rương gỗ dùng làm giới tuyến thì đột nhiên rên lên một tiếng, nhảy lùi lại. Có điều hắn cất bước chệnh choạng tựa hồ đã bị trúng ám toán.

Từ Mẫn toan dương cung bắn ra thì Phùng Thúy Lam quát lên :

- Nếu người dám động thủ thì đừng trách lưỡi kiếm của ta vô tình.

Nàng uy hiếp sau lưng Từ Mẫn. Nếu không có người ngăn chặn nàng thì dĩ nhiên Từ Mẫn chẳng có cách nào để đối phó với lão áo đen.

Hồng Vân chạy lại hỏi :

- Chuyện chi vậy?

Trần Quy đã lùi ra nhưng sắc mặt biến đổi. Cặp lông mày nhăn tít lại ra chiều rất khó chịu.

Hồng Vân đã nhiều kinh nghiệm, lại nhỡn lực hơn người. Hắn vừa trông thấy đã giật mình hỏi :

- Lão nhị! Có phải lão nhị đã trúng độc rồi không?

Từ phía sau bình phong có tiếng cười khẩy vọng ra rồi tiếng người nói :

- Hồng đại gia quả không hổ là Kiến Lưu Ôn. Việc gì cũng đoán trúng. Phải rồi! Trần huynh trúng độc đó. Nếu không cứu trị kịp thời thì chỉ sống được ba ngày nữa.

Hồng Vân trước không nói gì hết lão bây giờ xem tình hình này mới lớn tiếng :

- Phùng huynh đã được Truyền Độc Sư Kim Thụ, truyền thụ bí nghệ, thật khiến cho tiểu đệ ngạc nhiên. Bữa nay dù chẳng muốn nhận thua cũng không thể được rồi.

Phùng Thông nói :

- Nhãn lực của Hồng huynh thật là tuyệt diệu! Nếu Hồng huynh nhận lời không tìm đến trả thù thì tiểu đệ xin dâng thuốc giải.

Hồng Vân thấy đối phương trăm mưu nghìn kế mà mình tài trí lại kém người đành cúi đầu chịu thua. Hắn liền hứa lời tuân giữ điều kiện mà Phùng Thúy Lam đã đưa ra.

Phùng Thúy Lam liền móc một cái bình thuốc nhỏ đưa cho Hồng Vân để hắn giải cứu đồng bạn rồi rút lui.

Kỳ Kinh thấy toàn thể bang Thiết Hải đã rút lui mà vẫn có ý không muốn đi.

Đùng Thúy Lam trò chuyện cùng A Liệt mấy câu, liền cảm thấy có điều khác lạ.

Bên ngoài có tiếng người đi bình bịch rồi dần dần có tiếng huyền áo.

A Liệt nói :

- Tiểu điệt thử ra coi

Kỳ Kinh nói :

- Có gì hay mà coi? Bọn cường đồ chạy rồi thì thân nhân kẻ bị chết đến khóc lóc làm rùm chứ gì?

A Liệt lại ngồi yên nghĩ bụng :

- Cha này thật lòng lim dạ đá! Giả tử mình có bản lĩnh như hấn thì nhất định chẳng để cho bọn ác đồ bang Thiết Hải tự ý giết người.

Chàng nghĩ đến đây đột nhiên chấn động tâm thần, bụng bảo dạ :

- Phải rồi! Ta cần phải học gấp cho thành người có bản lĩnh, một là để báo cừu huyết hận, hai là để giúp đỡ cho dân lương thiện, ngăn cản kẻ cường đồ không được bạo hành.

Đùng Thúy Lam đã vào nhà trong bỗng lại trở ra. Tay cầm cái hộp gỗ, nàng tiến lại trước mặt Kỳ Kinh nói :

- Đây là chút lễ mọn mà gia phụ đưa ra kính tặng các hạ. Mong rằng các hạ vui lòng thu nhận và miễn thứ cho gia phụ không thể phân thân đón tiếp.

Kỳ Kinh liếc mắt nhìn chiếc hộp gỗ rồi đột nhiên vung chưởng đánh vào mặt Đùng Thúy Lam.

Đùng Thúy Lam vội ngửa người về phía sau né tránh. Kỳ Kinh đã biến thế chưởng. Một luồng lực đạo đánh trúng vào cái hộp gỗ trong tay nàng. Lập tức cái hộp rớt xuống đất đánh □binh□ một tiếng vỡ thành bốn năm mảnh. Những hạt châu phỉ thúy lăn ra đầy mặt đất.

Đùng Thúy Lam đã vung bàn tay thành đường vòng tròn đánh xéo vào cổ Kỳ Kinh. Kỳ Kinh vung tay đẩy lại. Hai tay đụng nhau bật lên một tiếng □chát□ rùng rợn!

Kỳ Kinh bị chấn động loạng choạng người đi. Còn Đùng Thúy Lam phải lùi lại đến ba bốn bước.

Hai bên mới qua lại một chiêu. Đùng Thúy Lam đã biết ngay võ công Kỳ Kinh rất cao cường. Nàng không dám lỗ mãng, chỉ dậm chân hỏi :

- Các hạ làm thế là nghĩa gì? Cha con tại hạ đưa tặng hậu lễ, sao các hạ còn động thủ đánh người?

A Liệt cũng cảm thấy Kỳ Kinh cần rờ, chàng thẹn đỏ mặt lên.

Nhưng Kỳ Kinh tuyệt không lộ vẻ gì áy náy, hấn còn buông tiếng cười lạt.

Hấn vừa thử một chiêu đã biết chưởng pháp của đối phương thần diệu mà nội lực cũng thâm hậu. Tuy so với hấn nội lực nàng vẫn còn sút kém, nhưng nếu thêm phụ thân nàng nữa thì khó mà đối phó được. Vì thế hấn không nói gì, đảo mắt nhìn châu ngọc rớt dưới đất rồi hỏi:

- Hộp châu báu này giá trị không phải là nhỏ mà sao lệnh tôn lại tặng cho nhiều thế?

Λ Liệt lẩm bẩm:

- Dù hấn có cho là chuyện lạ thì cũng không nên động thủ mới phải.

Phùng Thúy Lam tức giận nói:

- Nếu là đồ nhỏ mọn tầm thường thì còn đưa tặng làm chi? Các hạ thật là vô lý!

Kỳ Kinh xoa tay để ngắt lời nàng. Hấn đảo mắt nhìn người chưởng quỹ vẫy tay nói:

- Này ông bạn! Hãy lại đây đã.

Người chưởng quỹ chẳng thể không tuân lời, đành rụt rè tiến lại.

Kỳ Kinh nói:

- Phiền ông bạn lượm những hạt châu này lên.

Phùng Thúy Lam cười lạt nói:

- Hừ! Té ra các hạ sợ trong hộp này có chất độc. Lý chưởng quỹ! Chưởng quỹ cứ lượm lên không sợ gì hết.

Lý chưởng quỹ khom lưng thò tay ra toan lượm thì đột nhiên phía sau bình phong có tiếng khàn khàn của lão già la lên:

- Chớ có đụng vào.

Lý chưởng quỹ vội rụt tay về. Phùng Thúy Lam kinh ngạc hỏi:

- Sao? Có độc thật ư?

Bỗng thấy lão già cao lêu nghêu mà gầy khăng gầy kheo đi ra nhìn Kỳ Kinh chấp tay nói:

- Tại hạ ước lượng các hạ thấp quá! Thật đắc tội!

Kỳ Kinh lạnh lùng nói:

- Phùng huynh tài trí hơn người, tiểu đệ chính mắt đã trông thấy, nên trong lòng rất lấy làm bội phục.

Phùng Thúy Lam có vẻ khó chịu, dậm chân hỏi:

- Gia gia! Sao gia gia làm thế mà không bảo với hài nhi?

Kỳ Kinh lạnh lùng đáp:

- Việc này lệnh tôn cần dấu cả cô thì mới may gạt được tại hạ. Nếu cô biết tất lộ về khác lạ thì còn che dấu làm sao được? Lệnh tôn cao minh chính là ở chỗ đó.

Lão gia áo đen gật đầu lia lia rồi lại chấp tay thi lễ hỏi :

- Phùng Thông này muốn thỉnh giáo cao tính đại danh các hạ được chăng?

Xem chừng lão muốn giao kết.

À Liệt chỉ ngẩn ngẩn ngơ ngơ và cảm thấy bọn này cổ quái ly kỳ, dường như chưa phân rõ là bạn hay là thù.

Theo lẽ thường mà nói thì Kỳ Kinh đã mấy lần bất lịch sự với Phùng Thông. Bây giờ Phùng Thông lại hạ độc ám toán Kỳ Kinh, dĩ nhiên hai bên biến thành cừu địch mới phải. Hay ít ra không nhắc đến chuyện đã qua nữa rồi mỗi người đi một đường, mà sao xem ra họ lại có vẻ thân thiện?

Bỗng nghe Kỳ Kinh đáp :

- Tiểu đệ họ Kỳ tên Kinh là môn hạ phái Bắc Mang.

Hắn cũng đứng dậy tay đáp lễ.

Phùng Thông bỗng reo lên :

- Té ra Kỳ huynh là một trong Bắc Mang Tam Hiệp. Tiểu đệ nghe danh đã lâu. Bữa nay được đại hiệp giảng lâm hàn xá thật là hân hạnh vô cùng! Vậy tại hạ xin sửa chén rượu nhạt để nghênh tiếp quý khách.

À Liệt cũng nhớ được Kỳ Kinh là một trong Bắc Mang Tam Xà mà bây giờ lại nghe Phùng Thông đổi thành Tam Hiệp thì chẳng hiểu ra sao. Chàng có biết đâu trên xã hội này người ta thường tâng bốc nhau. Lòng chàng rất ghét liền quay đi chỗ khác không nhìn họ nữa.

Phùng Thúy Lam đã uống thuốc giải trước nên không sợ chất độc nàng cúi xuống lượm hạt châu. Khi nàng lượm tới một cành kim thoa giác ngọc phỉ thúy liền kêu À Liệt lại nhét vào trong bọc cho chàng nói :

- Tiểu huynh đệ! Cành thoa ngọc này là của ta tặng cho tiểu huynh đệ đừng sợ chi hết, ta đã dùng thuốc giải trừ chất độc rồi không làm tổn thương gì đến tiểu huynh đệ cả.

À Liệt lắc đầu đáp :

- Không! Đây chắc là một vật rất quý trọng tiểu đệ không thể dùng được.

Chàng toan móc ra trả thì Phùng Thúy Lam đã nắm tay rồi ghé sát vào tay chàng khẽ nói :

- Ta coi chừng Kỳ Kinh đối với tiểu huynh đệ không tốt đâu. Vậy tiểu huynh đệ giữ lấy vật này, ngày sau chẳng cần nương tựa vào y cũng không đến nỗi đói khát.

Câu nói này làm cho A Liệt rất xúc động. Chàng nghĩ thầm :

- Phải rồi! Giả tử ta muốn tìm thầy học nghệ thì phải đi nhiều nơi mà không tiền thì làm gì được?

Chàng liền đáp :

- Nếu vậy tiểu đệ xin tạ ơn tử tử.

Đùng Thúy Lam gạt đi :

- Tiểu huynh đệ bất tất phải cảm ơn ta. Tiểu huynh đệ đã giúp ta thì ta cũng giúp lại. Cành thoa này ít ra đổi được hai chục lạng vàng. Tiểu huynh đệ tìm vào tiệm lớn mà bán mới khỏi bị mắc lừa.

Bỗng nghe Kỳ Kinh lớn tiếng gọi :

- A Liệt! Những mối liên quan giữa chúng ta cùng câu chuyện ngày trước người không được nói bừa bãi với người ngoài.

Đùng Thông nói :

- Tiểu nữ đã hiểu lẽ luật giang hồ, nhất định y không vãn hỏi việc riêng của người khác. Kỳ đại hiệp cứ yên tâm.

A Liệt cũng đáp :

- Tiểu diệt biết rồi.

Đoạn chàng đưa mắt cho Đùng Thúy Lam rồi cất bước ra khỏi điểm. Đùng Thúy Lam không hiểu chuyện gì cũng theo chàng ra ngoài.

Hai người ra ngoài rồi. A Liệt hạ thấp giọng xuống hỏi :

- Đùng cô nương! Cô nương bản lĩnh cao cường thì chắc biết nhiều người giỏi võ. Tiểu đệ muốn học võ công mà không biết học ai?

Đùng Thúy Lam ngạc nhiên. Cặp mắt xinh đẹp của nàng lộ vẻ nghi ngờ. A Liệt hỏi bằng một giọng rất khẩn thiết :

- Cô nương có thể trở cho tiểu đệ đường nào không?

Đùng Thúy Lam thủng thẳng đáp :

- Kỳ đại thúc của tiểu huynh đệ cũng là một danh gia trong chốn võ lâm ngày nay đó.

A Liệt vội nói :

- Không được! Tiểu đệ muốn bản lĩnh mình còn cao hơn y.

Đùng Thúy Lam lắc đầu nói :

- Tìm người võ công cao thâm hơn y không phải là chuyện dễ. Trong chín môn phái lớn, trừ phái Thiếu Lâm, Võ Dương, Hoa Sơn, Nga Mi, e rằng không còn ở đâu có võ công cao hơn họ được.

A Liệt nói :

- Tiểu đệ chỉ nghe nói đến bảy phái lớn chớ không có phái Võ Dương.

Phùng Thúy Lam nói :

- Trong chín môn phái lớn ở võ lâm thì đứng đầu là Thiếu Lâm và Võ Dương sao lại không có? Nhất định tiểu huynh đệ nghe trật rồi.

A Liệt liền hỏi thăm địa điểm phái Võ Dương và muốn lên đó bái sư học nghệ thì phải làm thế nào?

Phùng Thúy Lam cho chàng hay địa chỉ núi Võ Dương rồi tiếp :

- Phái này rất đông người, đa số là làm đạo sĩ. Cách thu đồ đệ rất nghiêm ngặt. Nếu tiểu huynh không có mối liên quan thì khó mà vào làm môn hạ phái Võ Dương được. Theo tình trạng hiện nay dù người ta có chịu thu tiểu huynh đệ làm môn đồ thì người làm sư phụ cũng chỉ là kẻ đồ đệ tầm thường của họ. Như vậy tiểu huynh đệ học được cái ích gì?

A Liệt đáp :

- Tại hạ nhớ Vương lão phu tử có nói : Hễ tâm thành là nên việc. Tỷ tỷ nghĩ có phải không?

Phùng Thúy Lam không muốn chàng chán nản liền đáp :

- Cái đó rất có lý. Tiểu huynh đệ cứ ráng đi.

Bỗng một tên gia đồng ra mời hai người vào ăn cơm.

Phùng Thúy Lam dẫn A Liệt qua tiệm thuốc vào viện sau.

Rượu thịt đã bày ra trong nhà khách sảnh rất hoa lệ. Tuy chỉ có bốn người ăn mà gia đồng bộc phụ có đến bảy tám tên đứng hầu.

A Liệt bụng đã đói meo, trông thấy cỗ bàn thịnh soạn rất thèm thuồng, chẳng kể gì có độc hay không, cứ ăn cho kỳ thích.

Kỳ Kinh và Phùng Thông hai người cười nói rất vui vẻ tựa hồ đời bạn lâu năm cách biệt nay mới được trùng hội.

Cơm rượu xong, mọi người lại qua gian khách sảnh khác ngồi chơi.

Phùng Thông lấy một chiếc hộp gỗ khác tặng Kỳ Kinh. Trong hộp đâu châu báu, trị giá ít ra hàng vạn lạng bạc.

Kỳ Kinh cũng từ chối lấy lệ mấy câu rồi thu nhận.

A Liệt cho là không còn việc gì nữa. Chàng đưa tay lên sờ cành thoa ngọc trong bọc và chỉ muốn cáo từ khởi hành.

Kỳ Kinh nói :

- Tiểu đệ đã được Phùng huynh cho ăn uống no say lại tặng đồ rất hậu. Mới giao tình này không phải tâm thường. Nếu Phùng huynh sau này có chỗ nào dùng đến tiểu đệ thì xin hết sức giúp.

Phùng Thông cả mừng nói :

- Kỳ đại hiệp dạy quá lời! Tại hạ được biết đại hiệp đã là một sự vinh hạnh lắm rồi, còn dám mong gì hơn nữa.

Kỳ Kinh hỏi :

- Trước khi tiểu đệ cáo từ muốn hỏi cho biết bang Thiết Hải đòi cái hộp sắt là vật gì vậy?

Phùng Thông cười ha hả đáp :

- Cái đó bất quá cũng là vật đáng tiền thôi.

Kỳ Kinh nói :

- Nếu chỉ là vật đáng tiền thì tiểu đệ quyết không muốn dây vào. Phùng huynh cho coi một chút được chăng?

Phùng Thông đáp :

- Sao lại không được? Để tiểu đệ lấy cho Kỳ huynh coi.

Kỳ Kinh lắc đầu nói :

- Tiểu đệ đâu dám phiền đại giá Phùng huynh? Xin cho người cầm ra là được.

Rồi hắn kêu một tên gia nhân lại bảo :

- Phiền anh bạn vào lấy cái hộp sắt ở trong rương gỗ lớn đem ra đây. Cái rương gỗ đặt ở trong góc nhà.

Phùng Thông sa sầm nét mặt hỏi :

- Kỳ đại hiệp làm thế là có ý gì?

Kỳ Kinh đảo cặp mắt gà chọi, mặt lạnh như tiền đáp :

- Không có ý gì hết. Đình sinh Kỳ mỗi tối kỵ nhất là bị lừa. Giả tử Phùng huynh lấy cái hộp sắt khác đưa ra thì tiểu đệ bôn tẩu giang hồ bấy lâu chẳng là uống lăm ru?

Phòng khách lúc này lại bao phủ một làn không khí nghi ngờ lạnh lẽo.

A Liệt giật mình kinh hãi nghĩ thầm :

- Hai người vừa tử tế với nhau mà bỗng trở mặt được ngay.

Phùng Thúy Lam cũng tức giận vô cùng. Nàng háng dặng một tiếng toan nói thì Kỳ Kinh đã cướp lời :

- Giả tử Phùng huynh còn tiếc rẻ không chịu cho coi cái hộp sắt, như thế thì là chưa nên giao tình với nhau. Chẳng lẽ tiểu đệ lại chạy qua bên bang Thiết Hải để hỏi cho biết gốc ngọn!

Câu nói này rất có công hiệu. Phùng Thông giơ tay ra ngăn cản con gái không để nàng nổi nóng. Lão nghĩ thầm :

- Thằng cha Kỳ Kinh này là một tay cao thủ nổi danh đời nay. Hắn lại có chỗ tựa rất cứng. Nếu hắn giúp bang Thiết Hải thì mình tất lâm vào cảnh gia phá thân vong.

Lão cân nhắc lợi hại rồi đành chịu khuất phục, niềm nở hỏi :

- Kỳ đại hiệp! Đừng cho là chuyện thật. Chúng ta đã có cơ duyên giao du với nhau thì cái vật ngoại thân đó sao bằng tình bạn hữu được? Có điều tiểu đệ mong rằng Kỳ đại hiệp giữ bí mật cho, thì tiểu đệ cảm ơn lắm.

Lão sai con gái đi lấy hộp rồi nói :

- Trong hộp sắt là cuốn Đan Kinh của phủ Lang Nha.

A liệt thấy hai người chột thù chột bạn, rất đổi thất thường thì trong lòng vừa chán ghét vừa khinh bỉ.

Giả tử vừa rồi Kỳ Kinh nghe nhắc đến năm chữ □Lang Nha phủ Đan Kinh□ mà không lộ vẻ kinh dị thì chàng cũng chẳng muốn nghe câu chuyện giữa hai người nữa.

